

СПРАВЕДЛИВОСТТА – ПРЕДПОСТАВКА ЗА МИРА ПО СВЕТА

**ВАЖНО ОБРЪЩЕНИЕ НА СВЕТОВНИЯ ВОДАЧ НА
МЮСЮЛМАНСКАТА ОБЩНОСТ „АХМАДИЯ” ПО ВРЕМЕ НА
ПЪРВИЯ НАЦИОНАЛЕН СИМПОЗИУМ ЗА МИР, ПРОВЕДЕН В
КАНАДА НА 22 ОКТОМВРИ 2016 Г.**

На 22 октомври 2016 г., Световният водач на Мюсюлманската общност „Ахмадия”, Петият Халиф, Негово Светейшество Хазрат Мирза Масрур Ахмад отпрати важно обръщение по време на Първия национален симпозиум за мир, организиран от Мюсюлманската общност „Ахмадия” в Канада. Събитието се проведе в джамията „Байтул Ислям”, намираща се в мирното село Вон, като присъстваха повече от 600 души, сред които правителствени представители, в това число кметът на Вон, уважаемият Маорицио Бевилакуа, Деб Шулте, член на парламента и Мерилин Яфрейт, градски съветник.

Хазрат Мирза Масрур Ахмад^{аба}, Халифатул Масих V, Световен водач на Мюсюлманската общност „Ахмадия” каза:

„Bismillahir-Rahmanir-Raheem – В името на Аллах, Милостивият и Милосърдният.

Уважаеми гости – Assalamo Alai-kum Wa Rahmatullahe Wa Barakatohu – мир и благословиите на Аллах да бъдат с вас.

Преди всичко бих искал да се възползвам от възможността да благодаря на всички вас за това, че бяхте така мили да приемете

нашата покана. В Ислямския свят Мюсюлманската общност „Ахмадия” е онази секта, която е създадена според пророчеството на Създателя на Ислям, Светият Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него), направено преди 1400 години.

В тази връзка Мюсюлманската общност „Ахмадия” е уникална, тъй като, въпреки че Светият Пророк (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) предрекъл, че мюсюлманите ще се бъдат разделени, той не се обърнал директно към никоя секта. В това си пророчество Светият Пророк

(мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) предрекъл идването на време, в което много мюсюлмани ще забравят праведните и истински учения на Ислям и делата им няма да се ръководят от тяхната религия.

Заедно с това Светият Пророк (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) споменал, че по време на такова отричане Всемогъщият Аллах ще изпрати някой като Обещания Месия и Имам Махди (Напътстваният), който да просвети целия свят за истинските и мирни учения на Ислям.

И ние, ахмадийските мюсюлмани, вярваме, че Създателят на нашата общност е Обещаният Месия и Махди, който е изпратен тук, тъй както е казано в пророчествата на Светия Пророк на Ислям (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него). През своя живот Обещаният Месия (мириблагословиите на Аллах да бъдат с него) излъчвал вътрешна светлина, идваща от истинските учения и казал на света какво представлява наистина Ислям. Ето защо първото нещо, което искам да изясня, е фактът, че Мюсюлманската Общност „Ахмадия“ не трябва да се приема като либерална или реформистка Ислямска група.

Ние следваме правилните учения на Ислям, както е казано от Свещения Коран и Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него). Тези благородни

учения могат да бъдат обобщени чрез два основни принципа – обичайте Създателя си и зачитайте правата Му; обичайте Неговите творения и зачитайте техните права. По този начин мюсюлманите са научени да проявяват любов, състрадание и доброта спрямо всички Божи творения, особено хората, които Аллах определя като своето най-велико творение. Абсолютна истина е, че ние, ахмадийските мюсюлмани, сме миролюбиви и се стараем да строим мостове на любов и надежда между различните религии и общности. Това обаче не се дължи на факта, че се отклоняваме от Ислям или го променяме по някакъв начин. Това по-скоро се дължи на факта, че следваме истинските Ислямски учения.

Както току-що казах, основните учения на Ислям се въртят около зачитането на правата на Всемогъщия Бог и правата на Неговите творения. Затова сега ще обясня как Коранът е научил мюсюлманите да се съобразяват с тези два основни принципа. В първия стих от първата глава на Корана се казва:

„В името на Аллах, Милостивият, Милосърдния!“

След това във втория стих се казва, че Всемогъщият Аллах е:

„... Господът на световете.“

В третия стих отново се повтаря,

че Аллах е:

„Милостивият, Милосърдният.”

Ето защо от първите думи и стихове в Корана става съвсем ясно, че не само мюсюлманите се облагодетелстват от Аллах, Милостивият и Милосърдният. Като Бог на цялото човечество той е не само предводител и поддръжник на мюсюлманите, но също така и на християните, евреите, индусите, сикхите и представителите на всички вероизповедания и вярвания. Той дори е поддръжник на онези, които отричат Неговото съществуване. Затова според природните закони Всемогъщият Аллах е предоставил средствата и подкрепата, необходими за оцеляването на цялото човечество. Това е важен урок за всички мюсюлмани, чрез който им се показва, че не могат да твърдят, че Всемогъщият Бог е само техен Бог, тъй като той е Бог на цялото човечество и като цяло всички създания. Освен това в глава 21, стих 108 от Свещения Коран Всемогъщият Аллах е определил Създателя на Ислям, Светият Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) като „милост за цялото човечество”. Той е изпратен на този свят от Бога и не само като източник на любов, състрадание и съчувствие за мюсюлманите, но също така за всички хора, изповядващи различни религии и споделящи различни вярвания.

Като цяло тези въвеждащи стихове от Корана доказват, че никой човек или нация не могат да претендират за монопол по отношение на Всемогъщия Бог, тъй като той е Бог на цялото човечество. Освен това Той е „Милостивият и Милосърдният”, който е изпратил Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него), представляващ извор на мир, състрадание и любов за всички хора, без значение от тяхното положение, вяра или цвят на кожата.

Щом тези са основните принципи, от които се ръководи Ислям, то тогава как би било възможно мюсюлманите да бъдат свързани с потисничеството, неправдата и жестокостта, засягащи Божието творение? Със сигурност е невъзможно за истинския мюсюлманин да желае да нарани другите или пък да има лоши намерения към тях. Заради тези религиозни учения Мюсюлманската общност „Ахмадия” разпространява своето послание за „любов към всички” по света. Заради тези учения ахмадийските мюсюлмани не таят враждебни чувства или омраза спрямо никого. Всъщност Създателят на Ислям (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) е изложил основното и необходимото за постигането на мира само в едно изречение. Неговите думи били колкото великолепни, толкова и прости. Той

казал, че трябва да искаме онова, което искаме за самите себе си. Въпросът обаче е какво искаме за себе си?

Искаме ли трудности и мъки? Искаме ли неправда? Искаме ли към нас да се отнасят с жестокост и безсърдечие? Искаме ли да тънем в бедност и да си лягаме гладни всяка вечер? Искаме ли нашите деца да не се радват на добро здраве, да бъдат необразовани и в опасност?

Никои здравомислещ човек, разбира се, не би пожелал нито едно от изложените по-горе. Ето защо като мюсюлмани ние трябва да желаем доброто не само на нас самите, но също така и на другите. Трябва да отворим сърцата си за хората, да бъдем съпричастни на чуждата болка, сякаш самите ние изпитваме тази болка и мъка. Задължение на мюсюлманина е да зачита правата на другите хора, без значение от техните вярвания или положение, да им мисли доброто, да се грижи за тях и да им помага, когато са в нужда. Понякога разбира се възникват обстоятелства, които карат хората да спорят и да се карат.

Човешката природа е такава, че е невъзможно хората да се съгласяват с всичко и заради което понякога възникват споровете помежду им, а ключът към решението е всички тези спорни въпроси да бъдат решавани справедливо и честно, а не да се приоритизират интересите

на даден човек спрямо интересите на другите хора. За да бъде сложен край на всеки един конфликт, има нещо, с което хората трябва да се съобразяват – справедливостта. Ако човек не е честен и етичен, то тогава недоволството или проблема биха ескалирали, без значение от какъв характер са те. Вместо да се постигне мир, всичко, до което ще се стигне, ще бъде нарастваща злоба и презрение. Ето защо на много места в свещения Коран Всемогъщият Аллах е заръчал на мюсюлманите да бъдат справедливи и да се отнасят по между си по възможно най-добрия начин.

В глава 4, стих 136 от Свещения Коран се говори за онези най-възвишени принципи на справедливост, които трябва да бъдат спазвани. Говори се за това как от мюсюлманина се изисква да се откаже от своите лични интереси в името на истината. На мюсюлманите им е заръчано да оставят настрана своите собствени желания или лични връзки, за да бъдат свидетели за Всемогъщият Аллах. В този стих се говори за това как човек трябва дори да бъде склонен да свидетелства срещу собствените си родители и онези, които обича в името на справедливостта. Ислям учи, че човек винаги трябва да се ръководи от истината и затова никога не трябва да крие фактите или да казва лъжи.

Човек не трябва да ръководи

действията си от собствените си желания, тъй като това води до пристрастия и предразсъдъци, които го отдалечават от онова, което е правилно и праведно. Този светъл принцип е средството, чрез което всички световни проблеми могат да бъдат разрешени, като всички форми на омраза бъдат превърнати в любов, толерантност и взаимоуважение. Също така в глава 16, стих 91 от Свещения Коран Аллах заръчва на мюсюлманите не само да говорят истината и да бъдат справедливи, но също така да защитават останалите.

Това обаче не е всичко, което включват ученията на Корана, защото когато човек прави услуга друго, остава възможността той да поиска нещо в замяна или да напомни на другия човек какво е направил за него. В този случай Коранът казва, че човек трябва да се раздава, все едно го прави за някой негов близък. Това означава, че мюсюлманинът трябва да се отнася към другите така, както би се отнасял с членовете на своето семейство и онези, които обича. Това означава, че човек трябва да бъде съпричастен, да проявява състрадание и да има желанието да помага на другите, без да очаква нещо в замяна, както майката помага и се грижи за своето дете. Това е алтруистичният и мирен дух, който Ислям разпространява и на който учи хората, като приканва мюсюлманите да отворят сърцата си за доброто на човечеството.

Ако се действаше спрямо този златен принцип, то това щеше да срине до основи преградните стени на омразата, които са издигнати около нас. Щеше да разруши бариерите, които разделят хората. Това е ключът за постигането на мир в личен план, както и мир за обществото и на международно ниво. За съжаление, позовавайки се на историята, между народите са възниквали конфликти, като тази тъжна тенденция се наблюдава и днес. Във връзка със справянето с такива въпроси в глава 5, стих 9 от Свещения Коран е даден един неугасващ принцип за великодушие и толерантност. Казва се, че дори когато са налице враждебността или омразата, това никога не бива да бъде причина за несправедливост или желание за отмъщение. Съвсем обратното. Казва се, че справедливостта е блажен път, който води до праведността и чрез който хората могат най-много да се доближат до Всемогъщия Аллах.

В глава 8, стих 62 от Свещения Коран се казва, че мюсюлманинът е длъжен винаги да полага усилия за постигането на мир и никога да не пропускат възможност в тази връзка.

В този стих от Корана се казва, че ако след война или възникнал конфликт вашият противник търси помирение, то вие трябва да прегърнете тази възможност с отворени обятия. В следващия стих от Корана се казва, че дори

и да имате подозрения за това, че вашият противник не е искрен и се опитва да ви заблуди, то вие трябва да продължите да преследвате възможността за постигането на мир и да повярвате в Аллах.

Ето защо където и когато има лъч надежда и дори най-малка възможност за постигане на мир, на мюсюлманите им е заръчано да преследват този шанс с пълна решителност и без страх. Те не трябва да търсят извинения или причини, за да се отклонят от пътя на мира. Това са ученията на Ислям и това е благословената практика на Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него). Историята е свидетел за това, че той се изправя сам като ненадминат защитник на желанието за установяване на мир по света.

Ако някой човек се вгледа в периода на ранния Ислям през призмата на справедливостта, то той ще осъзнае сам за себе си, че водените войни по времето на Светия Пророк (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) и неговите четирима правилно напътствания наследници са били защитни и никога не са били повеждани от мюсюлманите. Въпреки ужасните жестокости и безжалостни гонения, водени от противниците на Ислям, Светият Пророк (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) винаги е бил готов да приеме подаваната му от мира ръка и да потърси помирение.

В глава 47, стих 5 от Свещения Коран е изложен друг важен принцип, отнасящ се до решаването на даден конфликт. Казва се, че след успешното приключване на дадена война победителят трябва да прояви милосърдие, като би било най-добре да освободи пленените по време на войната. Такива пленници трябва да бъдат освободени като услуга или срещу скромна сума. Все още днес ние ставаме свидетели на това как пленените по време на някоя война биват държани в нечовешки условия в продължение на години, с малка или никаква възможност за въздаване на справедливост или шанс за освобождаване. Съвсем обратното на това, след битката при Бадр, която била изключително мащабна и по време на която немюсюлманите от Мека поискали да погубят Ислям веднъж завинаги, Светият Пророк на Ислям (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) проявил изключително великодушие и милост.

Вместо да потърси отмъщение, наказанието, което той приложил, само по себе си представлявало ярък пример за това как се изграждат мостове между противникови страни и поставил началото на духовна практика дълго занаят. Вместо да измъчва и поробва пленените по време на битката, Светият Пророк (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) накарал пленниците, които могли да четат и

пишат, да образуват мюсюлманите, които били неграмотни. По този начин образованието буквално се превърнало в техния ключ към свободата. Това бил несравним пример за това, че дори по време на жестока война и при възникнал конфликт доброто може да надделее.

Към онези, които не показали никаква милост спрямо мюсюлманите, се проявило състрадание и внимание, като същите били определени да станат учители на мюсюлманите. Този пример извежда на преден план две красиви черти от характера на Светия Пророк Мухаммад (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него). Той от една страна не бил нито отмъстителен, нито жесток към онези, които преследвали него и неговите последователи. От друга страна било доказано колко много той ценял образованието и учението. Той искал хората да се самоусъвършенстват и прогресират във всеки един аспект от живота, като образованието било ключът за това.

Никой човек на този свят не би разсъждавал по този начин и със сигурност Светият Пророк (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) е единственият, притежаващ тази мъдрост и милост. Днес заради омразните деяния на определени мюсюлмани, на много места Ислям се приема като крайна и екстремистка религия. Въпреки това нищо не

е по-велико от истината. Ислям е религията, която чрез своите учения е разпространила принципите за свобода на вярата и мисълта. Ислям категорично заявява, че няма насилие в религията и това вярване зависи от самия човек, от онова, което изпитва и мисли.

Истина е, че първите мюсюлмани са взимали участие в някои войни, но никога не са се сражавали с намерението да завладяват земи или територии. Те също така не са воювали, за да карат насила немюсюлманите да приемат Ислям. Със своите действия те са искали да постигнат свобода на вярата, което да се превърне във вечен и универсален принцип. Коранът се изказва ясно за това. Първият път, когато на мюсюлманите им е било разрешено да вземат участие в такава отбранителна война, е описан в глава 22, стихове 40 и 41 от Свещения Коран.

В тези стихове Всемогъщият Аллах дава своето разрешение за воюване на мюсюлманите, тъй като те са били нападнати от хора, които не само целели да унищожат Ислям, но които също така са искали да заличат и сложат край на самата религия.

Коранът казва, че ако на мюсюлманите не им е било разрешено да отвърнат на удара, то тогава никоя църква, синагога, храм, джамия или място, в което се отдава

почит на която и да било религия, нямаше да бъдат в безопасност. Ето защо, когато Светият Пророк на Ислям (мир и благословиите на Аллах да бъдат с него) и неговите последователи взимали участие във войни и битки, то това било с цел да се защити правото на всички хора да отдават почит както желаят. Живеем във време, когато често пъти чуваме за това как Ислям се опитва да не зачита чуждите права, но истината е съвсем друга. Ислям е тази религия и учение, което се е заело с това да брани и защитава всяка религия и всички хора.

Ислям е защитникът на християните, евреите, индусите, сикхите и всички останали хора, изповядващи различни религии и споделящи различни вярвания. Това са уникалните и несравними стандарти на Ислям, като във връзка с това първите мюсюлмани са жертвали своя живот, за да защитят религията и да осигурят възможност на хората да имат свобода, отнасяща се до техните вярвания. Друго изискване на Ислям е дадено в глава 20, стих 132, където се казва, че никой човек или народ не трябва да проявяват завист заради богатството или онова, което притежават другите.

Никой не трябва да пожелава онова, което не му принадлежи. И все още днес войните и конфликтите са резултат от завистта, желанието за доминиране над останалите

и несправедливото възползване от чуждото богатство и имане. Несъмнено този егоизъм и тази алчност са причината за краха на човечеството и са довели до постоянното подкопаване на мира. Например някои правителства пренебрегват напълно злоупотребата с правата на хората, която се наблюдава в някои страни, тъй като същите тези правителства желаят да имат достъп до нефтените и природни ресурси на тези народи.

Въпреки всичко хората, които са част от обществото, не са слепи, глухи или неми. Те могат да видят, че подобен род политика не се базира на справедливостта и това естествено води до смут и гняв.

Тяхната омраза не е насочена единствено към техните лидери, но също така се отнася и до онези чужди сили, които се ръководят само от собствената си алчност, а не от загриженост за благосъстоянието на другите. Затова различните народи трябва да бъдат открити в своите действия, не трябва да се ръководят от егоистични интереси, ами действията им да се ръководят от онова, което е праведно, справедливо и което би било в полза на целия свят.

Ако истинските учения на Ислям бъдат изцяло следвани, това би предотвратило появата на недоволства и спорове. Въпреки това повечето мюсюлмани днес не

следват тези благородни учения на своята религия и затова техните страни са извън всякакъв контрол. Наистина жалко е, че въпреки ученията, които са им завещани и които гарантират мира между хората и народите, самите мюсюлмани, а не други, са онези, които предават собствените си ценности.

Ислям учи на справедливост, доброта и щедрост, но обратно на това ние сме свидетели, че мюсюлманският свят е завладян от неправда, омраза и алчност. Въпреки това не може да се каже, че единствено мюсюлманите трябва да бъдат обвинявани за несигурността и безредието, които се наблюдават днес. Всъщност водещите световни сили също са виновни заради това, че са приели несправедливи политики, които са налели масло в огъня и са довели до увеличаване на нестабилността. И вместо да насочат вниманието си и да обединят силите си за постигането на мир, водещите сили поставят на преден план собствените си егоистични интереси и дори се облагодетелстват от тези конфликти. Например някои от водещите сили продават оръжия на мюсюлманските правителства, докато други предоставят оръжия на бунтуващите се. Освен това произвежданите на запад оръжия попадат в ръцете на терористичните групировки. По тази причина тези конфликти биват засилвани отвън. Това, което казах, не е нищо ново,

ами е отдавна известно на хората.

Друго нещо, което буди сериозно притеснение е фактът, че опозиционните блокове и съюзи се сформират много бързо сред водещите сили. Влиянието на такива страни е много по-голямо от това на по-малко развитите нации и затова сформирането на бунтовнически блокове сред водещите сили носи опасност за бъдещето на света. Ние спешно трябва да обърнем внимание на тези въпроси, тъй като в противен случай ще се насочим стремглаво към една катастрофална и опустошителна световна война.

Последиците от подобна война са невъобразими. Нещастиято, ужасът и разрухата биха оставили своя отпечатък занапред и това би засегнало бъдещите поколения. Ето защо ние можем само да се молим на Всемогъщия Аллах да ни дари с мъдрост и човечност.

Нека всички успеят да зачетат правата на останалите и нека справедливостта възтържествува над всички форми на несправедливост. Моля се всички хора да приемат своя Създател, да приемат това, че Всемогъщият Аллах е поддръжник и предводител на цялото човечество, че той е Милостивият и Милосърдният и че иска всички хора, които са представители на различни раси и които споделят различни вяравания, да живеят в този свят като едно цяло,

като също иска цялото човечество да бъде обединено от мира и хармонията.

Нека Аллах чрез своята милост, милосърдие и състрадание позволи всичкотовадаселучии товадуховно начало се установи навсякъде по

света. Нека всички станем свидетели на истинския мир. С тези думи бих искал още веднъж да ви благодаря за това, че се присъединихме днес към нас. Благодаря ви много.”